

vare fastsatte for Veksels Bedkommende, og medens tilsvarende, tildels endnu strengere Betingelser vare foreskrevne ved Checks, og medens Ansvarret baade for Veksels og Checks' Bedkommende var begrænset ved korte Præscriptionsfrister, vilde alle saadanne nærmere Begrænsninger mangle ved simple Sigtanvisninger, for hvis Bedkommende efter det oven for bemærkede overhovedet — ligesom nu — ingen med Bestemthed vilde kunne angive de Billaar, hvorunder Bedkommende hæftede. Drager man derimod alle (ordentlig affattede) Sigtanvisninger, som ikke ere Veksler, ind under Reglerne i den paatænkte Lov, som skal indeholde Regler for Checks, vil den nuværende Mangel paa Lovregler for saa vidt være afhjulpen; derhos opnaas det — hvad formentlig vil være naturligt — at almindelige Sigtanvisninger blive undergivne de stærpeste Betingelser, Loven opstiller i Henseende til Præsentationspligt. Efter Bestaffenheden af de Regler, som i Udkastet ere foreslaaede for de Anvisninger, for hvilke dets Regler skulle gælde, ses paa den anden Side ingen Ulempe at ville afstedkommes ved, at der gives disse Regler et saa vidt Omfang. Der er ikke i Udkastet optaget nogen Regel, som ikke skønnes egnet til at gælde for enhver Sigtanvisning. Derfor vilde formentlig ogsaa en Forstift, som begrænsete Anvendeligheden af Udkastets Regler til Anvisninger, der indeholdt en særlig Benaevnelse som „Check“ eller lignende, netop kun kunne lede til Anomali. Denne Benaevnelse vilde hverken blive et konventionelt Mærke for, at en vis faktisk Omstændighed er til Stede (saasom at der er et tilstrækkeligt disponibelt Tilgodehavende hos Trassaten, eller at denne er en Bankier), eller for, at visse særlige Retsvirkninger skulle indtræde, som Loven ikke forbinder med enhver som helst Sigtanvisning. Ingen reel Ejendommelighed vilde, kort sagt, være karakteriseret ved en saadan Betegnelse — som Folk derfor ogsaa vilde efter Godtbefindende kunne bruge eller ikke bruge i en hvilken som helst Anvisning. Anderledes vilde Sagen maaste staa, hvis man optog Bestemmelser om saadanne særlige Virkninger af en Check, som at Udsedelse af en saadan skulde virke paa lignende Maade som Cession af en tilsvarende Del af Udstedersens Tilgodehavende hos Trassaten. En saadan Regel vilde Lovgiveren mulig kunne finde Grund til ikke at udstrække til enhver Sigtanvisning, men derimod betinge dens Anvendelse af, at Anvisningen indeholder en særlig Betegnelse eller Klausul — hvilken saa vilde blive Mærket for, at denne Virkning skal knytte sig til en given Anvisning. Foreskriver dernæst Loven Straf for at udstede en Check uden tilstrækkeligt Tilgodehavende hos Trassaten, vil ligeledes en saadan særlig Tilkendegivelse i Anvisningen kunne tænkes betragtet som en naturlig Betingelse for Anvendeligheden af Straffebestemmelsen. At imidlertid en Bestemmelse i sidstnævnte Retning ikke er optagen i Udkastet, er allerede berørt oven for. Længere neden for vil det blive omtalt, hvorfor der ikke i Udkastet er blevet optaget Bestemmelser om en direkte Fordring for Anvisningshaveren paa Trassaten. Et tilstrækkelig formelt Mærke til at kende en Anvisning, som henhører under nærværende Lov, fra en Væksel vil have deri, at denne sidste altid skal indeholde Benaevnelsen „Væksel“**).

Naturligvis vil en Lov, der faar det antydede Omfang, for saa vidt ikke komme til fuldt at afhjælpe den nuværende Mangel paa Lovordning i Henseende til Anvisninger, som Dato- og Efter-Sigt-Anvisninger vilde blive liggende uden for dens Omraade. Men — foruden at det i hvert Fald vilde ligge uden for den os stillede Opgave at foreslaa Regler om disse — synes det ogsaa i sig selv for deres Bedkommende at være et ikke unaturligt Standpunkt for Lovgiveren at afvise Krav paa nærmere Regler, idet her er Tale om Kreditpapirer og man til Brug i dette Djiemed har Vækselformen, og Folk, som ikke vilde benytte denne Form, derfor ikke ses at have meget at beklage sig over, naar de maa finde sig i Uflækkerhed. Saavidt vi have kunnet bringe i Erfaring ved at raadspørge Forretningskyndige, spiller den her omtalte Klasse af Anvisninger heller ikke nogen betydelig Rolle i Forretningslivet.

Naar der saaledes ikke opstilles særlige ny Fordringer til Indholdet af en Check, vil man ogsaa spare Bankerne og deres Kunder den — efter vor Opfattelse i det hele hensigtsløse — Ulejlighed og Bekostning, det vilde medføre, om alle i Brug værende Anvisningsbøger skulde ombyttes med ny. Fremdeles vil formentlig i Samfundet med Udlandet størst Simpeltid opnaas, naar ingen saadan yderligere Formforstift opstilles. I nogle fremmede Lande er det almindeligt, at Benaevnelsen Check (cheque, chèque) inde-

*) Med det her anførte kan jævnføres, hvad der under Forhandlingerne paa Handelsretskongressen i Bruxelles fra flere Sider anførtes imod at forlange, at en Check skal indeholde nogen særlig Benaevnelse, hvilket ogsaa Kongressen sluttelig erklærede sig imod. (Actes du Congrès, S. 435, 459, 496 og 525).